

Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

► **B**

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2008/105/WE

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84)

zmieniona przez:

Dziennik Urzędowy

	nr	strona	data
► <u>M1</u>	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/39/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r.	L 226	1 24.8.2013

**DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
2008/105/WE**

z dnia 16 grudnia 2008 r.

w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zanieczyszczenie chemiczne wód powierzchniowych stanowi dla środowiska wodnego zagrożenie, które może spowodować m.in. ostrą i chroniczną toksyczność dla organizmów wodnych, akumulację zanieczyszczeń w ekosystemie oraz utratę siedlisk i różnorodności biologicznej, jak również zagrożenia dla zdrowia ludzkiego. W pierwszej kolejności należy zidentyfikować przyczyny zanieczyszczenia oraz zwalczać emisje u ich źródeł w sposób możliwie najbardziej skuteczny w kategoriach ekonomicznych i środowiskowych.
- (2) Zgodnie z art. 174 ust. 2 zdanie drugie Traktatu, polityka Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska opiera się na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, naprawiania szkody w środowisku w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”.
- (3) Zgodnie z art. 174 ust. 3 Traktatu przy opracowywaniu polityki w dziedzinie środowiska Wspólnota uwzględnia dostępne dane naukowo-techniczne, warunki środowiskowe w różnych regionach Wspólnoty, rozwój gospodarczy i społeczny Wspólnoty jako całości oraz zrównoważony rozwój jej regionów, jak również potencjalne korzyści i koszty, które mogą wynikać z działania lub z zaniechania działania.
- (4) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽³⁾ stanowi, że środowisko, zdrowie i jakość życia należą do środowiskowych

⁽¹⁾ Dz.U. C 97 z 28.4.2007, s. 3.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2007 r. (Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 90), wspólne stanowisko Rady z dnia 20 grudnia 2007 r. (Dz.U. C 71 E z 18.3.2008, s. 1) i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Decyzja Rady z dnia 20 października 2008 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

▼B

priorytetów tego programu, podkreślając w szczególności potrzebę ustanowienia bardziej szczegółowych przepisów w dziedzinie polityki wodnej.

- (5) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽¹⁾ ustanawia strategię ochrony wód przed zanieczyszczeniem i wymaga wprowadzenia dalszych szczególnych środków w zakresie kontroli zanieczyszczeń i środowiskowych norm jakości (EQS). Niniejsza dyrektywa ustanawia normy jakości środowiska zgodnie z przepisami i celami dyrektywy 2000/60/WE.
- (6) Zgodnie z art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności z ust. 1 lit. a), państwa członkowskie powinny wdrożyć konieczne środki zgodnie z art. 16 ust. 1 i 8 tej dyrektywy w celu stopniowego redukcji zanieczyszczenia substancjami priorytetowymi i zaprzestania lub stopniowego eliminowania emisji, zrzutów i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych.
- (7) Od roku 2000 przyjęto wiele aktów prawnych Wspólnoty będących środkami kontroli emisji zgodnie z art. 16 dyrektywy 2000/60/WE w odniesieniu do poszczególnych substancji priorytetowych. Ponadto wiele środków ochrony środowiska wchodzi w zakres innych obowiązujących przepisów Wspólnoty. W związku z tym priorytetowe znaczenie należy nadać wdrożeniu i przeglądowi obowiązujących aktów prawnych, a nie ustanawianiu nowych środków kontroli.
- (8) W odniesieniu do kontroli emisji substancji priorytetowych ze źródeł punktowych i rozproszonych, o których mowa w art. 16 dyrektywy 2000/60/WE, oprócz wdrażania pozostałego obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty, bardziej opłacalne i proporcjonalne wydaje się włączenie przez państwa członkowskie, w razie potrzeby, odpowiednich środków kontroli na mocy art. 10 dyrektywy 2000/60/WE do programu działań opracowywanego dla każdego obszaru dorzecza zgodnie z art. 11 tej dyrektywy.
- (9) Państwa członkowskie powinny doskonalić stan dostępnej wiedzy i danych na temat źródeł substancji priorytetowych oraz dróg zanieczyszczeń w celu określenia możliwości ukierunkowanych i skutecznych kontroli. Państwa członkowskie powinny m.in. monitorować osady oraz faunę i florę w stosownych przypadkach i z odpowiednią częstotliwością, aby dostarczać wystarczających danych do wiarygodnych długoterminowych analiz tych substancji priorytetowych, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub faunie i florze. Jeżeli wymaga tego art. 3 decyzji nr 2455/2001/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2001 r. ustanawiającej wykaz priorytetowych substancji w dziedzinie polityki wodnej ⁽²⁾, wyniki monitorowania, w tym monitorowania osadów oraz fauny i flory, powinny być udostępniane w celu dostarczenia informacji do przyszłych wniosków Komisji złożonych zgodnie z art. 16 ust. 4 i 8 dyrektywy 2000/60/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2001, s. 1.

▼B

- (10) Decyzja nr 2455/2001/WE ustanawia pierwszy wykaz 33 substancji lub grup substancji, których objęcie działaniami na poziomie Wspólnoty uznano za priorytet. Niektóre z tych substancji priorytetowych zostały określone jako priorytetowe substancje niebezpieczne, dla których państwa członkowskie powinny wprowadzić niezbędne środki w celu zaprzestania lub stopniowego eliminowania ich emisji, zrzutów i strat. W przypadku substancji występujących w przyrodzie lub powstających w procesach naturalnych nie jest możliwe zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie emisji, zrzutów i strat ze wszystkich ewentualnych źródeł. Niektóre substancje zostały poddane przeglądowi i powinny zostać sklasyfikowane. Komisja powinna nadal, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 dyrektywy 2000/60/WE, dokonywać przeglądów wykazu substancji priorytetowych, ustalając kolejność obejmowania działaniami poszczególnych substancji na podstawie uzgodnionych kryteriów wskazujących na zagrożenie dla środowiska wodnego lub za pośrednictwem środowiska wodnego; w odpowiednich przypadkach Komisja powinna także przedstawiać wnioski.
- (11) W interesie Wspólnoty i z myślą o skuteczniejszej regulacji ochrony wód powierzchniowych, należy ustanowić środowiskowe normy jakości dla substancji zanieczyszczających zaklasyfikowanych jako substancje priorytetowe na poziomie Wspólnoty i pozostawić państwom członkowskim ustanowienie, w razie potrzeby, na poziomie krajowym przepisów dla pozostałych substancji zanieczyszczających, z zastrzeżeniem stosowania odpowiednich przepisów Wspólnoty. W wykazie substancji priorytetowych nie umieszczono jednak ośmiu substancji zanieczyszczających, które są objęte zakresem dyrektywy Rady 86/280/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów niektórych substancji niebezpiecznych zawartych w wykazie I załącznika do dyrektywy 76/464/EWG ⁽¹⁾ i należą do grupy substancji, dla których państwa członkowskie powinny wprowadzić środki w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego do roku 2015, z zastrzeżeniem art. 2 i 4 dyrektywy 2000/60/WE. Wspólne normy ustanowione dla tych substancji zanieczyszczających okazały się jednak przydatne i w związku z tym należy utrzymać ich regulację na poziomie Wspólnoty.
- (12) W związku z tym przepisy dotyczące bieżących celów w zakresie jakości środowiska ustanowione w dyrektywie Rady 82/176/EWG z dnia 22 marca 1982 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z przemysłu elektrolizy chlorków metali alkalicznych ⁽²⁾, dyrektywie Rady 83/513/EWG z dnia 26 września 1983 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu ⁽³⁾, dyrektywie Rady 84/156/EWG z dnia 8 marca 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych ⁽⁴⁾, dyrektywie Rady 84/491/EWG z dnia 9 października 1984 r. w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów heksachlorocykloheksanu ⁽⁵⁾ i w dyrektywie 86/280/EWG staną się zbędne i należy je skreślić.

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 4.7.1986, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 81 z 27.3.1982, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 291 z 24.10.1983, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 74 z 17.3.1984, s. 49.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 274 z 17.10.1984, s. 11.

▼B

- (13) Środowisko wodne może ulegać zanieczyszczeniu chemicznemu zarówno w krótkim, jak i w długim czasie i dlatego przy ustanawianiu środowiskowych norm jakości należy opierać się na danych dotyczących zarówno skutków ostrych, jak i chronicznych. W celu zapewnienia odpowiedniej ochrony środowiska wodnego i zdrowia ludzi należy ustanowić środowiskowe normy jakości wyrażone w postaci średnich wartości rocznych na poziomie zapewniającym ochronę przed narażeniem długotrwałym, a maksymalne dopuszczalne stężenia należy ustanowić na poziomie zapewniającym ochronę przed narażeniem krótkotrwałym.
- (14) Zgodnie z przepisami określonymi w sekcji 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE, przy monitorowaniu zgodności ze środowiskowymi normami jakości, w tym normami wyrażonymi w maksymalnych dopuszczalnych stężeniach, państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak oznaczenia w skali centylowej, które zapewnią możliwy do zaakceptowania poziom wiarygodności i precyzji pomimo wyników krańcowych, to jest ekstremalnych odchyleń od średniej, oraz odczytów błędnych. Aby zapewnić porównywalność działań monitorujących poszczególnych państw członkowskich, należy zapewnić określenie przy zastosowaniu procedury komitetu szczegółowych zasad dotyczących takich metod statystycznych.
- (15) W odniesieniu do większości substancji ustanowienie wartości środowiskowych norm jakości na poziomie Wspólnoty powinno na tym etapie ograniczać się tylko do wód powierzchniowych. Przez samo ustalenie środowiskowych norm jakości dla wód powierzchniowych nie można jednak zapewnić ochrony przed skutkami pośrednimi heksachlorobenzenu, heksachlorobutadienu i rtęci oraz zatruciem wtórnym tymi substancjami. Dla tych trzech substancji należy zatem ustanowić środowiskowe normy jakości dla fauny i flory na poziomie Wspólnoty. Aby państwa członkowskie mogły zastosować podejście elastyczne w zależności od ich strategii monitorowania, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru pomiędzy monitorowaniem i stosowaniem wspomnianych środowiskowych norm jakości dla fauny i flory a ustanowieniem bardziej rygorystycznych, zapewniających taki sam poziom ochrony środowiskowych norm jakości dla wód powierzchniowych.
- (16) Ponadto państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustalenia środowiskowych norm jakości dla osadów lub fauny i flory na szczeblu krajowym i stosowania ich zamiast środowiskowych norm jakości dla wód określonych w niniejszej dyrektywie. Takie środowiskowe normy jakości należy ustalać przez zastosowanie przejrzystej procedury obejmującej przesyłanie powiadomień Komisji i innym państwom członkowskim w celu zapewnienia poziomu ochrony równoważnego określonym na poziomie Wspólnoty środowiskowym normom jakości dla wód. W swoich sprawozdaniach na temat wykonania dyrektywy 2000/60/WE Komisja powinna przedstawić skrót wyżej wymienionych powiadomień. Ponadto osady oraz fauna i flora pozostają ważnymi matrycami dla monitorowania niektórych substancji o znacznym potencjale kumulacji. W celu oceny długoterminowych skutków działalności człowieka oraz tendencji państwa członkowskie powinny przedsięwziąć środki, z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w celu ograniczenia znacznego wzrostu aktualnych poziomów skażenia fauny i flory oraz osadów.
- (17) Zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE i z jej załącznikiem VII lit. A pkt 5, wszelkie wyjątki od stosowania norm jakości środowiska w odniesieniu do substancji priorytetowych w zbiornikach

▼B

wodnych zgodnie z art. 4 ust. 4, 5 i 6 tej dyrektywy i z uwzględnieniem jej art. 4 ust. 8 i 9 powinny być odnotowane w planach gospodarowania wodami w dorzeczach. Jeżeli spełnione są wymagania art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, w tym warunki wprowadzania wyjątków, to możliwe jest prowadzenie działalności, w tym pogłębiania i żeglugi, prowadzącej do zrzutów, emisji i strat substancji priorytetowych.

- (18) Państwa członkowskie muszą osiągnąć zgodność z dyrektywą Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi⁽¹⁾ i gospodarować jednolitymi częściami wód powierzchniowych wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia zgodnie z art. 7 dyrektywy 2000/60/WE. Niniejszą dyrektywę należy zatem wdrożyć bez uszczerbku dla tych wymogów, w związku z którymi może istnieć potrzeba bardziej rygorystycznych norm.

- (19) W pobliżu punktowych źródeł zrzutów stężenie substancji zanieczyszczających jest z reguły wyższe niż stężenie w otaczającej je wodzie. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość wykorzystywania stref mieszania, o ile nie ma to wpływu na przestrzeganie stosownych środowiskowych norm jakości w pozostałej jednolitej części wód powierzchniowych. Zasięg stref mieszania powinien być ograniczony do miejsc znajdujących się w pobliżu punktów zrzutu i być proporcjonalny. Zgodnie z art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie powinny w stosowanych przypadkach zapewniać na całym obszarze dorzecza koordynację wymagań realizacji celów środowiskowych, o których mowa w art. 4 tej dyrektywy, w tym wskazanie stref mieszania w transgranicznych zbiornikach wodnych.

- (20) Konieczne jest sprawdzenie zgodności z celami zaprzestania lub stopniowego eliminowania i redukcji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/60/WE i dokonanie oceny zgodności z tymi zobowiązaniami w sposób przejrzysty, zwłaszcza w odniesieniu do znacznych emisji, zrzutów i strat powstających w wyniku działalności człowieka. Ponadto harmonogram zaprzestania lub stopniowego eliminowania i redukcji musi być powiązany z wykazem. Powinna również istnieć możliwość dokonania oceny stosowania art. 4 ust. 4–7 dyrektywy 2000/60/WE. Równie potrzebne jest odpowiednie narzędzie do ilościowego określania strat substancji występujących w przyrodzie lub wynikających z procesów naturalnych, w którym to przypadku całkowite zaprzestanie lub stopniowe eliminowanie emisji, zrzutów i strat z wszystkich potencjalnych źródeł jest niemożliwe. W celu sprostania tym potrzebom każde państwo członkowskie powinno ustanowić wykaz emisji, zrzutów i strat dla każdego obszaru dorzecza lub części obszaru dorzecza znajdujących się na jego terytorium.

- (21) Aby uniknąć powielania pracy przy tworzeniu tych wykazów i aby zapewnić spójność tych wykazów z innymi obowiązującymi środkami ochrony wód powierzchniowych, państwa członkowskie powinny korzystać z informacji zgromadzonych na mocy dyrektywy 2000/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.2006, s. 1.

▼B

- (22) Aby zapewnić spójną ochronę wód powierzchniowych, państwa członkowskie leżące nad wspólnymi zbiornikami wód powierzchniowych powinny koordynować swoje działania monitorujące i w stosownych przypadkach sporządzanie wykazów.
- (23) Aby lepiej odzwierciedlić swoje potrzeby, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru odpowiedniego rocznego okresu referencyjnego w celu dokonania pomiarów wartości podstawowych pozycji wykazu. Należy jednak uwzględnić fakt, że straty pojawiające się przy stosowaniu pestycydów mogą się znacznie różnić w poszczególnych latach z powodu różnych dawek stosowania, na przykład z powodu różnych warunków klimatycznych. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość wyboru trzyletniego okresu referencyjnego w przypadku niektórych substancji objętych zakresem zastosowania dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾.
- (24) Aby zoptymalizować stosowanie wykazu, należy ustanowić termin, w którym Komisja ma sprawdzić, czy wartości emisji, zrzutów i strat podane w wykazie zbliżają się do wartości zgodnych z celami określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2000/60/WE, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 4 i 5 niniejszej dyrektywy.
- (25) W celu przyczynienia się do ujednolicenia metodologii stosowanej przez państwa członkowskie przy sporządzaniu wykazów emisji, zrzutów i strat, w tym strat zanieczyszczeń zakumulowanych w osadach, należy opracować wytyczne techniczne.
- (26) Niektóre państwa członkowskie ponoszą skutki oddziaływania zanieczyszczenia, którego źródło znajduje się poza ich jurysdykcją. Należy zatem wyjaśnić, że państwo członkowskie nie narusza swoich zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy, jeżeli przekroczenie środowiskowej normy jakości wynika z takiego zanieczyszczenia transgranicznego, pod warunkiem że spełniono określone warunki i państwo to odpowiednio wykorzystało odnośne przepisy dyrektywy 2000/60/WE.
- (27) Na podstawie sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 15 dyrektywy 2000/60/WE Komisja powinna przeanalizować potrzebę zmiany obowiązujących aktów i wprowadzenia dodatkowych środków szczególnych na terenie całej Wspólnoty, takich jak kontrole emisji, i w odpowiednich sytuacjach przedstawić stosowne wnioski. Komisja powinna przekazywać wnioski z tej analizy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach sprawozdania przygotowanego zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. Przedstawiając jakiegokolwiek propozycje środków dotyczących kontroli emisji, z uwzględnieniem art. 10 dyrektywy 2000/60/WE, Komisja powinna brać pod uwagę obowiązujące wymagania dotyczące kontroli emisji, takie jak wymagania na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽²⁾, oraz najnowsze osiągnięcia w zakresie technologii ograniczania zanieczyszczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

▼B

- (28) Kryteria identyfikacji substancji, które są trwałe, bioakumulacyjne i toksyczne, jak również substancji równie niepokojących, mianowicie bardzo trwałych i bardzo bioakumulacyjnych, o których mowa w dyrektywie 2000/60/WE, są ustanowione w dokumencie zawierającym wytyczne techniczne w zakresie oceny ryzyka towarzyszącym dyrektywie Komisji 93/67/EWG z dnia 20 lipca 1993 r. ustanawiającej zasady oceny ryzyka dla człowieka i środowiska naturalnego ze strony substancji notyfikowanych zgodnie z dyrektywą Rady 67/548/EWG ⁽¹⁾, dyrektywie 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych ⁽²⁾ oraz rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów ⁽³⁾. Aby zapewnić spójność przepisów wspólnotowych, jedynie te kryteria powinny być stosowane do substancji poddanych przeglądowi zgodnie z decyzją nr 2455/2001/WE, a załącznik X do dyrektywy 2000/60/WE należy odpowiednio zastąpić.
- (29) Zobowiązania określone w dyrektywach wymienionych w załączniku IX do dyrektywy 2000/60/WE są już włączone do dyrektywy 2008/1/WE oraz dyrektywy 2000/60/WE; zagwarantowany jest co najmniej ten sam poziom ochrony, jeśli środowiskowe normy jakości są utrzymane lub poddane przeglądowi. W celu zapewnienia spójnego podejścia do zanieczyszczenia chemicznego wód powierzchniowych oraz wyjaśnienia i uproszczenia obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty w tej dziedzinie, należy uchylić, zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE ze skutkiem od 22 grudnia 2012 r., dyrektywy 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG.
- (30) Zalecenia, o których mowa w dyrektywie 2000/60/WE, a w szczególności zalecenia Komitetu Naukowego ds. Toksyczności, Ekotoksyczności oraz Środowiska zostały rozważone.
- (31) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁴⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelację pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do udostępniania ich do publicznej wiadomości.
- (32) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych poprzez określenie środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie i w celu utrzymania tego samego poziomu ochrony wód powierzchniowych możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 227 z 8.9.1993, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1. Sprostowanie w Dz.U. L 136 z 29.5.2007, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

▼B

- (33) Środki konieczne dla wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (34) W szczególności Komisja powinna mieć prawo zmiany pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy. W związku z tym, że środek ten ma zasięg ogólny i ma na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy lub jej uzupełnienie przez dodanie nowych elementów innych niż istotne, musi on zostać przyjęty zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

*Artykuł 1***Przedmiot**

Mając na celu osiągnięcie dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych oraz zgodnie z przepisami i celami art. 4 dyrektywy 2000/60/WE, niniejsza dyrektywa określa środowiskowe normy jakości dla substancji priorytetowych i pewnych innych substancji zanieczyszczających przewidzianych w art. 16 tej dyrektywy.

▼M1*Artykuł 2***Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 2000/60/WE i w art. 2 dyrektywy Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiającej, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód ⁽²⁾.

Zastosowanie mają ponadto następujące definicje:

- 1) „matryca” oznacza element środowiska wodnego, a mianowicie wodę, osady lub florę i faunę;
- 2) „takson flory i fauny” oznacza konkretny takson wodny w randze taksonomicznej podtypu, gromady lub ich równoważnika.

*Artykuł 3***Środowiskowe normy jakości**

1. Bez uszczerbku dla ust. 1a państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dla poszczególnych części wód powierzchniowych oraz stosują te środowiskowe normy jakości zgodnie z wymaganiami określonymi w załączniku I część B.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 36.

▼ **M1**

1a. Bez uszczerbku dla obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy w wersji obowiązującej w dniu 13 stycznia 2009 r., a w szczególności dla osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do substancji i środowiskowych norm jakości w niej wymienionych, państwa członkowskie wdrażają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A dotyczące:

- (i) substancji o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A, w odniesieniu do których ustanowiono zmienione środowiskowe normy jakości obowiązujące od dnia 22 grudnia 2015 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2021 r. w drodze programów środków określonych w ramach planów gospodarowania wodami w dorzeczu na 2015 r. sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE; oraz
- (ii) nowo zidentyfikowanych substancji o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A, obowiązujących od dnia 22 grudnia 2018 r., w celu osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji do dnia 22 grudnia 2027 r. oraz w celu zapobieżenia pogorszeniu się stanu chemicznego wód powierzchniowych w odniesieniu do tych substancji. W tym celu państwa członkowskie do dnia 22 grudnia 2018 r. ustanowią i przedłożą Komisji uzupełniający program monitorowania i wstępny program środków obejmujących te substancje. Ostateczny program środków zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE ma zostać ustanowiony do dnia 22 grudnia 2021 r. oraz wdrożony i w pełni wprowadzony w życie jak najszybciej po tym terminie, nie później jednak niż do dnia 22 grudnia 2024 r.

Do substancji wymienionych w ppkt (i) oraz (ii) akapitu pierwszego ma zastosowanie odpowiednio art. 4 ust. 4–9 dyrektywy 2000/60/WE.

2. W odniesieniu do substancji o numerach 5, 15, 16, 17, 21, 28, 34, 35, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla flory i fauny określone w załączniku I część A.

W odniesieniu do substancji innych niż te, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie stosują środowiskowe normy jakości dla wód określone w załączniku I część A.

3. Państwa członkowskie mają możliwość wyboru – w odniesieniu do jednej lub więcej kategorii wód powierzchniowych – stosowania środowiskowej normy jakości dla matrycy, innej niż wyszczególniona w ust. 2 lub, w przypadku gdy ma to zastosowanie, dla taksonu flory i fauny innego niż wyszczególnione w załączniku I część A.

Państwa członkowskie, które skorzystają z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, stosują odpowiednie środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A lub, jeśli żadna z norm nie została zawarta w matrycy lub taksonie flory i fauny, ustanawiają środowiskową normę jakości, która zapewni co najmniej taki sam poziom ochrony, jaki zapewniają środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A.

Państwa członkowskie mogą korzystać z możliwości wyboru, o której mowa w akapicie pierwszym, jedynie w przypadku, gdy metoda analizy stosowana w odniesieniu do wybranej matrycy lub taksonu flory i fauny spełnia minimalne kryteria w zakresie wyników określone w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE. W przypadku gdy żadna matryca nie spełnia tych kryteriów, państwa członkowskie zapewniają, aby monitorowanie było prowadzone z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów oraz aby metoda analizy sprawdzała się co najmniej równie dobrze jak metody dostępne dla matryc wyszczególnionych w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do danej substancji.

▼ **M1**

3a. W przypadku gdy na podstawie zmierzonych lub oszacowanych stężeń lub emisji w środowisku przy zastosowaniu środowiskowej normy jakości dla flory i fauny lub osadu zidentyfikowano potencjalne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzone było również monitorowanie w wodach powierzchniowych i stosują środowiskową normę jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS) ustanowioną w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, o ile taka środowiskowa norma jakości została ustalona.

3b. W przypadku gdy, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2009/90/WE, wyliczona przeciętna wartość pomiaru przeprowadzonego z zastosowaniem najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów została określona jako „poniżej granicy oznaczalności”, a „granica oznaczalności” dla tej techniki jest położona powyżej środowiskowej normy jakości, wynik dla oznaczanej substancji nie jest uwzględniany do celów oceny ogólnego stanu chemicznego tej części wód.

4. W przypadku substancji, w odniesieniu do których stosuje się środowiskową normę jakości dla osadów lub flory i fauny, państwa członkowskie monitorują substancję w odpowiedniej matrycy co najmniej raz w roku, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

5. Państwa członkowskie włączają do uaktualnionych planów gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzonych zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE następujące informacje:

- a) tabelę przedstawiającą granice oznaczalności stosowanych metod analitycznych oraz informacje dotyczące wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE;
- b) w odniesieniu do substancji, w przypadku których skorzystano z możliwości wyboru określonej w ust. 3 niniejszego artykułu:
 - (i) powody i podstawy skorzystania z tej możliwości;
 - (ii) w stosownych przypadkach, ustalone alternatywne środowiskowe normy jakości, dowody, że te środowiskowe normy jakości zapewniają co najmniej taki sam poziom ochrony jak środowiskowe normy jakości określone w załączniku I część A – łącznie z danymi i metodologią zastosowaną w celu ustalenia tych środowiskowych norm jakości – oraz kategorie wód powierzchniowych, w odniesieniu do których miałyby one zastosowanie;
 - (iii) do celów porównania z informacjami, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu – granice oznaczalności metod analitycznych w przypadku matryc określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, łącznie z informacjami dotyczącymi wyników tych metod w związku z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników określonymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE;
- c) uzasadnienie częstotliwości monitorowania zastosowanej zgodnie z ust. 4, jeśli odstępy czasowe między poszczególnymi działaniami monitorującymi są dłuższe niż 1 rok.

5a. Państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia, aby za pośrednictwem centralnego publicznie dostępnego portalu zostały udostępnione w postaci elektronicznej zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

▼ **M1**

28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska ⁽¹⁾ uaktualnione plany gospodarowania wodami w dorzeczu sporządzone zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE, zawierające wyniki i opis wpływu środków podjętych w celu zapobiegania chemicznemu zanieczyszczeniu wód powierzchniowych oraz sprawozdanie tymczasowe opisujące postęp we wdrażaniu planowanego programu środków zgodnie z art. 15 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.

6. Państwa członkowskie przeprowadzają analizę długoterminowych trendów stężeń tych substancji priorytetowych wymienionych w załączniku I część A, które wykazują tendencję do akumulowania się w osadach lub florze i faunie, ze szczególnym uwzględnieniem substancji o numerach 2, 5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 28, 30, 34, 35, 36, 37, 43 i 44 wymienionych w załączniku I część A, na podstawie wyników monitorowania stanu wód powierzchniowych prowadzonego zgodnie z art. 8 dyrektywy 2000/60/WE. Z zastrzeżeniem art. 4 dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie podejmują działania w celu zapewnienia, aby nie nastąpił znaczny wzrost takich stężeń w osadach lub właściwej florze i faunie.

Państwa członkowskie określają częstotliwość prowadzenia monitorowania w osadach lub florze i faunie, pozwalającą zapewnić wystarczające dane do przeprowadzenia wiarygodnej analizy tendencji długoterminowych. Zasadniczo monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

7. Komisja dokonuje analizy postępu naukowo-technicznego, w tym wniosków z ocen ryzyka, o których mowa w art. 16 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2000/60/WE, oraz informacji pochodzących z rejestru substancji udostępnionych publicznie zgodnie z art. 119 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, a w razie potrzeby proponuje dokonanie przeglądu środowiskowych norm jakości określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 294 TFUE, zgodnie z harmonogramem przewidzianym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE.

8. Komisja jest upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 10 w celu dostosowania, gdy jest to konieczne, pkt 3 części B załącznika I do niniejszej dyrektywy do postępu naukowego lub technicznego.

8a. W celu ułatwienia wdrażania niniejszego artykułu opracowuje się w ramach trwającego procesu wdrażania dyrektywy 2000/60/WE, w miarę możliwości do dnia 22 grudnia 2014 r., wytyczne techniczne dotyczące strategii monitorowania i metod analitycznych dla substancji, w tym pobierania próbek oraz monitorowania flory i fauny.

W szczególności wytyczne obejmują:

- a) monitorowanie substancji w faunie i florze określone w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu;
- b) w przypadku nowo zidentyfikowanych substancji (o numerach 34–45 wymienionych w załączniku I część A) oraz substancji, dla których ustalono bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości (o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 wymienionych w załączniku I część A), metody analityczne zgodne z minimalnymi kryteriami w zakresie wyników ustanowionymi w art. 4 dyrektywy 2009/90/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

▼ M1

8b. W przypadku substancji, w odniesieniu do których do dnia 22 grudnia 2014 r. nie zostaną przyjęte wytyczne techniczne, termin 22 grudnia 2015 r., o którym mowa w ust. 1a ppkt (i), przedłuża się do dnia 22 grudnia 2018 r., zaś termin 22 grudnia 2021 r., o którym mowa w tym podpunkcie, przedłuża się do dnia 22 grudnia 2027 r.

▼ B*Artykuł 4***Strefy mieszania**

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć strefy mieszania przylegające do punktów zrzutu. W takich strefach mieszania stężenie jednej lub kilku substancji wymienionych w części A załącznika I może przekroczyć odpowiednie środowiskowe normy jakości, o ile nie ma to wpływu na przestrzeganie tych norm w pozostałej jednolitej części wód powierzchniowych.

2. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania włączają do planów gospodarowania wodami w dorzeczech, opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, opis:

- a) podejścia i metodologii stosowanych przy określaniu takich stref; oraz
- b) środków podjętych w celu ograniczenia w przyszłości zasięgu stref mieszania, takich jak środki podjęte na podstawie art. 11 ust. 3 lit. k) dyrektywy 2000/60/WE lub przegląd pozwoleń wydanych na podstawie dyrektywy 2008/1/WE lub wcześniejszych przepisów, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE.

3. Państwa członkowskie wyznaczające strefy mieszania zapewniają, że zasięg takiej strefy jest:

- a) ograniczony do miejsc znajdujących się w pobliżu punktów zrzutu;
- b) proporcjonalny, z uwzględnieniem stężeń substancji zanieczyszczających w punkcie zrzutu oraz zawartych we wcześniejszych regulacjach warunków dotyczących emisji substancji zanieczyszczających, takich jak zezwolenia lub pozwolenia, o których mowa w art. 11 ust. 3 lit. g) dyrektywy 2000/60/WE i wszelkich innych stosownych przepisach prawa wspólnotowego, w oparciu o najlepsze dostępne techniki i zgodnie z art. 10 dyrektywy 2000/60/WE, w szczególności po poddaniu tych uprzednich regulacji przeglądowi.

▼ M1**▼ B***Artykuł 5***Wykaz emisji, zrzutów i strat**

1. Na podstawie informacji zebranych zgodnie z art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE, na mocy rozporządzenia (WE) nr 166/2006 oraz innych dostępnych danych państwa członkowskie opracowują wykaz, obejmujący mapy, jeżeli są dostępne, emisji, zrzutów i strat wszystkich substancji priorytetowych i substancji zanieczyszczających wymienionych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy dla każdego obszaru dorzecza lub części obszaru dorzecza znajdujących się na ich terytorium, w tym, w stosownych przypadkach, ich stężenie w osadach oraz florze i faunie.

▼B

2. Okres referencyjny dla określenia wartości substancji zanieczyszczających, które zostaną umieszczone w wykazach, o których mowa w ust. 1, wynosi jeden rok między rokiem 2008 a 2010.

Niemniej jednak dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG, pozycje do wpisu mogą być wyliczone jako średnia z lat 2008, 2009 i 2010.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy opracowane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, określające w nich odnośne okresy referencyjne, zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości ustanowionymi w art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

4. Państwa członkowskie uaktualniają swoje wykazy w ramach przeglądów analiz określonych w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE.

Okresem referencyjnym dla ustalenia wartości w uaktualnionych wykazach jest rok poprzedzający przewidzianą datę zakończenia analizy. Dla substancji priorytetowych lub substancji zanieczyszczających objętych dyrektywą 91/414/EWG wartości w wykazie mogą być wyliczone jako średnia z trzech lat poprzedzających datę zakończenia analizy.

Państwa członkowskie publikują uaktualnione wykazy w swoich uaktualnionych planach gospodarowania wodami w dorzeczeniach zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE.

5. Do roku 2018 Komisja sprawdza, czy wartości emisji, zrzutów i strat podane w wykazie zbliżają się do wartości zgodnych z celami dotyczącymi redukcji lub zaprzestania emisji, zrzutów i strat określonymi w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iv) dyrektywy 2000/60/WE, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 4 i 5 tej dyrektywy.

▼M1**▼B***Artykuł 6***Zanieczyszczenia transgraniczne**

1. Państwo członkowskie nie dopuszcza się zaniedbania swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy w wyniku przekroczenia środowiskowej normy jakości, o ile może wykazać, że:

- a) przekroczenie wiązało się ze źródłem zanieczyszczenia znajdującym się poza jurysdykcją tego państwa członkowskiego;
- b) w związku z takim zanieczyszczeniem transgranicznym państwo to nie mogło podjąć skutecznych środków w celu spełnienia stosownych środowiskowych norm jakości; i
- c) państwo to zastosowało mechanizmy koordynacji określone w art. 3 dyrektywy 2000/60/WE i w odpowiedni sposób skorzystało z przepisów art. 4 ust. 4, 5 i 6 tej dyrektywy w odniesieniu do jednolitych części wód, na które niekorzystny wpływ wywiera zanieczyszczenie transgraniczne.

2. Państwa członkowskie wykorzystują mechanizmy ustanowione w art. 12 dyrektywy 2000/60/WE w celu przekazania Komisji informacji niezbędnych w okolicznościach określonych w ust. 1 niniejszego artykułu oraz zamieszczenia w stosownych planach gospodarowania wodami w dorzeczeniach podsumowania środków przyjętych w związku z zanieczyszczeniem transgranicznym zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości na mocy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE.

▼B*Artykuł 7***Sprawozdawczość i przegląd**

1. Na podstawie sprawozdań przekazanych przez państwa członkowskie, w tym także sprawozdań przekazanych zgodnie z art. 12 dyrektywy 2000/60/WE, a w szczególności sprawozdań na temat zanieczyszczenia transgranicznego, Komisja analizuje potrzebę zmiany obowiązujących aktów prawnych i wprowadzenia na terenie całej Wspólnoty dodatkowych konkretnych środków, takich jak kontrole emisji.

2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach sprawozdania przygotowanego zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE:

- a) konkluzje z przeglądu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;
- b) środki przyjęte na rzecz zmniejszenia zasięgu stref mieszania wyznaczonych zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszej dyrektywy;
- c) wynik sprawdzenia określonego w art. 5 ust. 5 niniejszej dyrektywy;
- d) sytuację w odniesieniu do zanieczyszczenia pochodzącego spoza terytorium Wspólnoty.

Komisja w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie propozycje.

▼M1*Artykuł 7a***Koordynacja**

1. W odniesieniu do substancji priorytetowych, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzeń (WE) nr 1907/2006, (WE) nr 1107/2009 ⁽¹⁾, (UE) nr 528/2012 ⁽²⁾ lub dyrektywy 2010/75/UE ⁽³⁾, Komisja na podstawie wyniku regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE na mocy art. 16 ust. 4 tej dyrektywy ocenia, czy środki ustanowione na szczeblu unijnym i na szczeblu państw członkowskich są wystarczające do osiągnięcia środowiskowych norm jakości dla substancji priorytetowych lub do osiągnięcia celu zakładającego zaprzestanie lub stopniowe wyeliminowanie zrzutów, emisji i strat priorytetowych substancji niebezpiecznych zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) oraz z art. 16 ust. 6 dyrektywy 2000/60/WE.

2. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wyniku oceny, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgodnie z harmonogramem określonym w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2000/60/WE i w stosownych przypadkach dołącza do sprawozdania odpowiednie wnioski, w tym dotyczące środków kontroli.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

▼ **M1**

3. Jeżeli wyniki sprawozdania wskazują, że potrzebne mogą być dodatkowe środki na szczeblu unijnym lub na szczeblu państw członkowskich, aby ułatwić zapewnienie zgodności z dyrektywą 2000/60/WE w odniesieniu do określonej substancji zatwierdzonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009 lub rozporządzeniem (UE) nr 528/2012, państwa członkowskie lub Komisja stosują, odpowiednio, art. 21 lub 44 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 lub art. 15 lub 48 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do danej substancji lub produktów zawierających tę substancję.

W odniesieniu do substancji, które wchodzą w zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, Komisja wszczyna w stosownych przypadkach procedurę, o której mowa w art. 59, 61 lub 69 tego rozporządzenia.

Przy stosowaniu przepisów rozporządzeń, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, państwa członkowskie i Komisja uwzględniają wszelkie oceny ryzyka, analizy społeczno-ekonomiczne lub analizy kosztów i korzyści wymagane na mocy tych rozporządzeń, w tym w zakresie dostępności rozwiązań alternatywnych.

*Artykuł 8***Przegląd załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE**

Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wynik regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy. Do sprawozdania dołącza w stosownych przypadkach wnioski ustawodawcze dotyczące zmiany załącznika X, w tym w szczególności wnioski dotyczące wskazania nowych substancji priorytetowych lub niebezpiecznych substancji priorytetowych lub też wskazania niektórych substancji priorytetowych jako niebezpiecznych substancji priorytetowych i wyznaczenia odpowiednich środowiskowych norm jakości odpowiednio dla wód powierzchniowych, osadów lub flory i fauny.

*Artykuł 8a***Szczegółowe przepisy dotyczące pewnych substancji**

1. W planach gospodarowania wodami w dorzeczu opracowanych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2000/60/WE, bez uszczerbku dla wymogów sekcji 1.4.3 załącznika V do tej dyrektywy w zakresie przedstawiania ogólnego stanu chemicznego oraz celów i obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 lit. a), art. 11 ust. 3 lit. k) i art. 16 ust. 6 tej dyrektywy, państwa członkowskie mogą opracować dodatkowe mapy przedstawiające informacje o stanie chemicznym dla jednej lub większej liczby substancji wymienionych poniżej oddzielnie od informacji dotyczących pozostałych substancji określonych w części A załącznika I do niniejszej dyrektywy:

- a) substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 (substancje zachowujące się jak wszechobecne PBT);
- b) substancje o numerach 34–45 (nowo zidentyfikowane substancje);
- c) substancje o numerach 2, 5, 15, 20, 22, 23 i 28 (substancje, dla których ustanowiono zmienione i bardziej rygorystyczne środowiskowe normy jakości).

▼ **M1**

Państwa członkowskie mogą również przedstawić w planach gospodowania wodami w dorzeczu zakres odstępstwa od wartości środowiskowej normy jakości dla substancji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c). Państwa członkowskie przedstawiające takie dodatkowe mapy dokładają starań, aby zapewnić ich porównywalność na poziomie dorzecza i na szczeblu unijnym.

2. Państwa członkowskie mogą monitorować substancje o numerach 5, 21, 28, 30, 35, 37, 43 i 44 wymienione w załączniku I część A z mniejszą intensywnością, niż jest to wymagane w odniesieniu do substancji priorytetowych zgodnie z art. 3 ust. 4 niniejszej dyrektywy i załącznikiem V do dyrektywy 2000/60/WE, pod warunkiem że monitoring jest reprezentatywny i dostępne są wiarygodne dane statystyczne dokumentujące występowanie tych substancji w środowisku wodnym. Jako wytyczna, zgodnie z art. 3 ust. 6 akapit drugi niniejszej dyrektywy, monitorowanie powinno być przeprowadzane co trzy lata, o ile wiedza techniczna i fachowe opinie nie uzasadniają innego odstępu czasowego.

*Artykuł 8b***Lista obserwacyjna**

1. Komisja sporządza listę obserwacyjną substancji, w odniesieniu do których gromadzone mają być dane z monitorowania obejmujące całą Unię, jako uzupełnienie danych, między innymi, z analiz i przeglądów prowadzonych zgodnie z art. 5 i programów monitorowania na podstawie art. 8 dyrektywy 2000/60/WE, w celu wspierania przyszłych działań w zakresie szeregowania zgodnie z art. 16 ust. 2 tej dyrektywy.

Pierwsza lista obserwacyjna zawiera maksymalnie 10 substancji lub grup substancji oraz wskazuje w odniesieniu do każdej substancji matryce do monitorowania oraz możliwe metody analizy niepowodujące nadmiernych kosztów. Z zastrzeżeniem dostępności metod analizy niepowodujących nadmiernych kosztów, do maksymalnej liczby substancji lub grup substancji, jakie Komisja może umieszczać na liście, dodaje się jedną substancję lub grupę substancji przy każdej aktualizacji listy zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, do maksymalnej liczby 14. Substancje, które mają zostać umieszczone na liście obserwacyjnej, są wybierane spośród tych, w przypadku których dostępne informacje wskazują, że mogą one przedstawiać na poziomie Unii znaczne ryzyko dla środowiska wodnego lub za jego pośrednictwem, i w przypadku których dane z monitorowania są niewystarczające.

Pierwsza lista obserwacyjna zawiera diklofenak (CAS 15307-79-6), 17 beta-estradiol (E2) (CAS 50-28-2) i 17 alfa-etynyloestradiol (EE2) (CAS 57-63-6), aby zebrać dane z monitorowania w celu ułatwienia określenia odpowiednich środków służących rozwiązaniu problemu zagrożenia, jakie stanowią te substancje.

Przy kwalifikowaniu substancji do listy obserwacyjnej Komisja bierze pod uwagę wszystkie dostępne informacje, w tym:

- a) wyniki najbardziej aktualnego regularnego przeglądu załącznika X do dyrektywy 2000/60/WE przewidzianego w art. 16 ust. 4 tej dyrektywy;
- b) projekty badawcze;

▼ **M1**

- c) zalecenia podmiotów, o których mowa w art. 16 ust. 5 dyrektywy 2000/60/WE;
- d) charakterystyki obszaru dorzecza i wyniki programów monitorowania państw członkowskich na mocy, odpowiednio, art. 5 i 8 dyrektywy 2000/60/WE;
- e) wielkość produkcji, sposoby użytkowania, swoiste właściwości (w tym w stosownych przypadkach wielkości cząsteczek), stężenia w środowisku i skutki, w tym informacje zgromadzone zgodnie z dyrektywami 98/8/WE, 2001/82/WE ⁽¹⁾ i 2001/83/WE ⁽²⁾ oraz rozporządzeniami (WE) nr 1907/2006 i (WE) nr 1107/2009.

2. Komisja sporządza pierwszą listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1, w terminie do dnia 14 września 2014 r., a następnie aktualizuje ją co 24 miesiące. Podczas aktualizowania listy obserwacyjnej Komisja usuwa z niej każdą substancję, w odniesieniu do której można sporządzić ocenę ryzyka, o której mowa w art. 16 ust. 2 dyrektywy 2000/60/WE, bez dodatkowych danych z monitorowania. Okres ciągłego monitorowania w odniesieniu do każdej poszczególnej substancji na liście obserwacyjnej nie może przekraczać czterech lat.

3. Państwa członkowskie prowadzą monitorowanie każdej substancji znajdującej się na liście obserwacyjnej w wybranych reprezentatywnych stacjach monitorowania przez okres co najmniej 12 miesięcy. Dla pierwszej listy obserwacyjnej okres monitorowania rozpoczyna się w dniu 14 września 2015 r. lub w terminie sześciu miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później. Państwa członkowskie rozpoczynają monitorowanie każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach w terminie sześciu miesięcy od jej umieszczenia na liście.

Każde państwo członkowskie wybiera co najmniej jedną stację monitorowania oraz dodatkowo jedną stację, jeżeli ma ponad milion mieszkańców oraz dodatkowo liczbę stacji równą jego obszarowi geograficznemu wyrażonemu w km² podzielonemu przez 60 000 (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej) oraz liczbę stacji równą liczbie jego ludności podzielonej przez pięć mln (po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej).

Dokonując wyboru reprezentatywnych stacji monitorowania oraz decydując o częstotliwości i harmonogramie monitorowania każdej substancji, państwa członkowskie uwzględniają sposoby użytkowania oraz możliwości pojawienia się tej substancji. Monitorowanie odbywa się z częstotliwością nie mniejszą niż raz w roku.

Jeśli państwo członkowskie dostarcza wystarczające, porównywalne, reprezentatywne i aktualne dane z monitorowania dotyczące danej substancji w ramach istniejących programów monitorowania lub badań, może zdecydować, że w odniesieniu do danej substancji nie będzie prowadzić dodatkowego monitorowania w ramach mechanizmu listy obserwacyjnej, pod warunkiem że substancja ta była monitorowana z zastosowaniem metod spełniających wymogi wytycznych technicznych opracowanych przez Komisję zgodnie z art. 8b ust. 5.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

▼ **M1**

4. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania prowadzonego zgodnie z ust. 3. W odniesieniu do pierwszej listy obserwacyjnej wyniki monitorowania mają zostać przedstawione w terminie 15 miesięcy od dnia 14 września 2015 r. lub w terminie 21 miesięcy od ustanowienia listy obserwacyjnej, w zależności od tego, który z tych terminów przypada później, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. W odniesieniu do każdej substancji umieszczonej na kolejnych listach państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wyników monitorowania w terminie 21 miesięcy od umieszczenia substancji na liście obserwacyjnej, a następnie co 12 miesięcy, jeśli substancja nadal znajduje się na liście. Sprawozdanie zawiera informacje dotyczące reprezentatywności stacji monitorowania i strategii monitorowania.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i aktualizujące listę obserwacyjną, o której mowa w ust. 1 i 2. Komisja może również przyjąć formularze techniczne sprawozdań dotyczących wyników monitorowania i powiązanych informacji przekazywanych Komisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Komisja opracowuje wytyczne, w tym specyfikacje techniczne, w celu ułatwienia monitorowania substancji znajdujących się na liście obserwacyjnej; Komisja jest proszona o wspieranie koordynacji takiego monitorowania.

*Artykuł 8c***Szczegółowe przepisy dotyczące substancji farmaceutycznych**

Na mocy art. 16 ust. 9 dyrektywy 2000/60/WE oraz – w stosownych przypadkach – na podstawie wyników przeprowadzonych przez Komisję w roku 2013 badań zagrożeń stwarzanych przez produkty lecznicze występujące w środowisku oraz innych badań i sprawozdań, Komisja – w miarę możliwości w ciągu dwóch lat od dnia 13 września 2013 r. – opracuje strategiczne podejście do zanieczyszczenia wody substancjami farmaceutycznymi. To strategiczne podejście w odpowiednich przypadkach obejmuje wnioski umożliwiające – w koniecznym zakresie – skuteczniejsze uwzględnienie oddziaływania leków na środowisko w procedurze wprowadzania produktów leczniczych do obrotu. W ramach tego strategicznego podejścia Komisja – w stosownych przypadkach do dnia 14 września 2017 r. – proponuje odpowiednie działania, które należy podjąć na szczeblu Unii lub na szczeblu państw członkowskich, w celu rozwiązania problemu ewentualnego wpływu substancji farmaceutycznych na środowisko, w szczególności substancji, o których mowa w art. 8b ust. 1, z myślą o zmniejszeniu zrzutów, emisji, i strat takich substancji do środowiska wodnego, z uwzględnieniem potrzeb zdrowia publicznego oraz opłacalności proponowanych działań.

*Artykuł 9***Procedura komitetowa**

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

▼M1

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

*Artykuł 9a***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 8, powierza się Komisji na okres sześciu lat od dnia 13 września 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 6 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na okresy o tej samej długości, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwia się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 8, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 8 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wyrażą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

▼B*Artykuł 10***Zmiana dyrektywy 2000/60/WE**

Załącznik X do dyrektywy 2000/60/WE zastępuje się tekstem zawartym w załączniku II do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 11***Zmiany dyrektyw 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG**

1. W dyrektywach 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG oraz 84/491/EWG skreśla się załączniki II.

▼B

2. Skreśla się pozycje B w sekcjach I–XI w załączniku II do dyrektywy 86/280/EWG.

*Artykuł 12***Uchylenia dyrektyw 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG**

1. Dyrektywy 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG oraz 86/280/EWG uchyla się ze skutkiem od dnia 22 grudnia 2012 r.
2. Do dnia 22 grudnia 2012 r. państwa członkowskie mogą przeprowadzać działania monitorujące i sprawozdawcze zgodnie z art. 5, 8 i 15 dyrektywy 2000/60/WE zamiast przeprowadzania ich zgodnie z dyrektywami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

*Artykuł 13***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy nie później niż do 13 lipca 2010 r.
Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 14***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 15***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

▼ **M1**

ZAŁĄCZNIK I

**ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI DLA SUBSTANCJI
PRIORYTETOWYCH I NIEKTÓRYCH INNYCH SUBSTANCJI
ZANIECZYSZCZAJĄCYCH**

CZĘŚĆ A: ŚRODOWISKOWE NORMY JAKOŚCI (EQS)

AA: średnia roczna.

MAC: maksymalne dopuszczalne stężenie.

Jednostka: [µg/l] w odniesieniu do kolumn 4–7

[µg/kg mokrej masy] w odniesieniu do kolumny 8

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(1)	Alachlor	15972-60-8	0,3	0,3	0,7	0,7	
(2)	Antracen	120-12-7	0,1	0,1	0,1	0,1	
(3)	Atrazyna	1912-24-9	0,6	0,6	2,0	2,0	
(4)	Benzen	71-43-2	10	8	50	50	
(5)	Bromowane difenyletery ⁽⁵⁾	32534-81-9			0,14	0,014	0,0085
(6)	Kadm i jego związki (w zależności od klas twardości wody) ⁽⁶⁾	7440-43-9	≤ 0,08 (klasa 1) 0,08 (klasa 2) 0,09 (klasa 3) 0,15 (klasa 4) 0,25 (klasa 5)	0,2	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)	≤ 0,45 (klasa 1) 0,45 (klasa 2) 0,6 (klasa 3) 0,9 (klasa 4) 1,5 (klasa 5)	
(6a)	Tetrachlorek węgla ⁽⁷⁾	56-23-5	12	12	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(7)	C10–13 chloroalkany ⁽⁸⁾	85535-84-8	0,4	0,4	1,4	1,4	
(8)	Chlorfenwinfos	470-90-6	0,1	0,1	0,3	0,3	
(9)	Chloropiryfos (chloropiryfos etylowy)	2921-88-2	0,03	0,03	0,1	0,1	

▼ **M1**

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(9a)	Pestycydy cyklo-dienowe: Aldrin ⁽⁷⁾ Dieldrin ⁽⁷⁾ Endrin ⁽⁷⁾ Isodrin ⁽⁷⁾	309-00-2 60-57-1 72-20-8 465-73-6	$\Sigma = 0,01$	$\Sigma = 0,005$	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(9b)	DDT całkowity ⁽⁷⁾ ⁽⁹⁾	nie ma zastosowania	0,025	0,025	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
	para-para-DDT ⁽⁷⁾	50-29-3	0,01	0,01	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(10)	1,2-dichloroetan	107-06-2	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(11)	Dichlorometan	75-09-2	20	20	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(12)	Ftalan di(2-etyloheksylu) (DEHP)	117-81-7	1,3	1,3	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(13)	Diuron	330-54-1	0,2	0,2	1,8	1,8	
(14)	Endosulfan	115-29-7	0,005	0,0005	0,01	0,004	
(15)	Fluoranten	206-44-0	0,0063	0,0063	0,12	0,12	30
(16)	Heksachlorobenzen	118-74-1			0,05	0,05	10
(17)	Heksachlorobutadien	87-68-3			0,6	0,6	55
(18)	Heksachlorocykloheksan	608-73-1	0,02	0,002	0,04	0,02	
(19)	Izoproturon	34123-59-6	0,3	0,3	1,0	1,0	
(20)	Ołów i jego związki	7439-92-1	1,2 ⁽¹³⁾	1,3	14	14	
(21)	Rtęć i jej związki	7439-97-6			0,07	0,07	20
(22)	Naftalen	91-20-3	2	2	130	130	

▼ M1

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(23)	Nikiel i jego związki	7440-02-0	4 ⁽¹³⁾	8,6	34	34	
(24)	Nonylofenole (4-nonylofenol)	84852-15-3	0,3	0,3	2,0	2,0	
(25)	Oktylofenol (4-(1,1',3,3'-tetrametylobutylo)-fenol)	140-66-9	0,1	0,01	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(26)	Pentachlorobenzen	608-93-5	0,007	0,0007	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(27)	Pentachlorofenol	87-86-5	0,4	0,4	1	1	
(28)	Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)) ⁽¹¹⁾	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
	Benzo(a)piren	50-32-8	$1,7 \times 10^{-4}$	$1,7 \times 10^{-4}$	0,27	0,027	5
	Benzo(b)fluoranten	205-99-2	zob. przypis 11	zob. przypis 11	0,017	0,017	zob. przypis 11
	Benzo(k)fluoranten	207-08-9	zob. przypis 11	zob. przypis 11	0,017	0,017	zob. przypis 11
	Benzo(g,h,i)perylen	191-24-2	zob. przypis 11	zob. przypis 11	$8,2 \times 10^{-3}$	$8,2 \times 10^{-4}$	zob. przypis 11
	Indeno(1,2,3-cd)piren	193-39-5	zob. przypis 11	zob. przypis 11	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	zob. przypis 11
(29)	Symazyna	122-34-9	1	1	4	4	
(29a)	Tetrachloroetylen ⁽⁷⁾	127-18-4	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(29b)	Trichloroetylen ⁽⁷⁾	79-01-6	10	10	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(30)	Związki tributylocyny (kation tributylocyny)	36643-28-4	0,0002	0,0002	0,0015	0,0015	

▼ **M1**

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(31)	Trichlorobenzeny	12002-48-1	0,4	0,4	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(32)	Trichlorometan	67-66-3	2,5	2,5	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(33)	Trifluralina	1582-09-8	0,03	0,03	nie ma zastosowania	nie ma zastosowania	
(34)	Dikofol	115-32-2	$1,3 \times 10^{-3}$	$3,2 \times 10^{-5}$	nie ma zastosowania ⁽¹⁰⁾	nie ma zastosowania ⁽¹⁰⁾	33
(35)	Kwas perfluorooktanosulfonowy i jego pochodne (PFOS)	1763-23-1	$6,5 \times 10^{-4}$	$1,3 \times 10^{-4}$	36	7,2	9,1
(36)	Chinoksyfen	124495-18-7	0,15	0,015	2,7	0,54	
(37)	Dioksyiny i związki dioksynopodobne	zob.przypis 10 w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE			nie ma zastosowania nie ma zastosowania	nie ma zastosowania nie ma zastosowania	Suma PCDD+ PCDF+ PCB-DL 0,0065 $\mu\text{g.kg}^{-1}$ TEQ ⁽¹⁴⁾
(38)	Aklonifen	74070-46-5	0,12	0,012	0,12	0,012	
(39)	Bifenoks	42576-02-3	0,012	0,0012	0,04	0,004	
(40)	Cybutryna	28159-98-0	0,0025	0,0025	0,016	0,016	
(41)	Cypermetyryna	52315-07-8	8×10^{-5}	8×10^{-6}	6×10^{-4}	6×10^{-5}	
(42)	Dichlorfos	62-73-7	6×10^{-4}	6×10^{-5}	7×10^{-4}	7×10^{-5}	
(43)	Heksabromocykloodekan (HBCDD)	zob.przypis 12 w załączniku X do dyrektywy 2000/60/WE	0,0016	0,0008	0,5	0,05	167

▼ **M1**

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
Nr	Nazwa substancji	Numer CAS ⁽¹⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	AA-EQS ⁽²⁾ Inne wody powierzchniowe	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe ⁽³⁾	MAC-EQS ⁽⁴⁾ Inne wody powierzchniowe	EQS Flora i fauna ⁽¹²⁾
(44)	Heptachlor i epoksyd heptachloru	76-44-8/ 1024-57-3	2×10^{-7}	1×10^{-8}	3×10^{-4}	3×10^{-5}	$6,7 \times 10^{-3}$
(45)	Terbutryna	886-50-0	0,065	0,0065	0,34	0,034	

⁽¹⁾ CAS: Chemical Abstract Service.

⁽²⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako wartość średnioroczna (AA-EQS). O ile nie określono inaczej, ma on zastosowanie do całkowitego stężenia wszystkich izomerów.

⁽³⁾ Wody powierzchniowe śródlądowe obejmują rzeki i jeziora oraz związane z nimi sztuczne lub silnie zmienione części wód.

⁽⁴⁾ Ten parametr jest środowiskową normą jakości wyrażoną jako maksymalne dopuszczalne stężenie (MAC-EQS). W przypadkach gdy w rubryce MAC-EQS zaznaczono „nie ma zastosowania”, uważa się, że wartości AA-EQS chronią również przed krótkoterminowym wzrostem zanieczyszczeń przy stałych zrzutach, ponieważ są one znacznie niższe niż wartości otrzymane na podstawie toksyczności ostrej.

⁽⁵⁾ Dla grupy substancji priorytetowych zawierającej bromowane difenyloetery (nr 5) EQS odnosi się do sumy stężeń kongenerów nr 28, 47, 99, 100, 153 i 154.

⁽⁶⁾ Dla kadmu i jego związków (nr 6) wartości środowiskowej normy jakości zależą od twardości wody wyrażonej w pięciu klasach twardości (klasa 1: < 40 mg CaCO₃/l, klasa 2: 40 do < 50 mg CaCO₃/l, klasa 3: 50 do < 100 mg CaCO₃/l, klasa 4: 100 do < 200 mg CaCO₃/l i klasa 5: ≥ 200 mg CaCO₃/l).

⁽⁷⁾ Substancja ta nie jest substancją priorytetową, ale jedną z innych substancji zanieczyszczających, dla których środowiskowe normy jakości są identyczne z ustanowionymi w prawodawstwie obowiązującym przed dniem 13 stycznia 2009 r.

⁽⁸⁾ Dla tej grupy substancji nie określono żadnego parametru wskaźnikowego. Parametry wskaźnikowe należy określić przy użyciu metody analitycznej.

⁽⁹⁾ DDT całkowity obejmuje sumę izomerów 1,1,1-trichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etanu (numer CAS: 50-29-3; numer UE: 200-024-3); 1,1,1-trichloro-2 (o-chlorofenilo)-2-(p-chlorofenilo) etanu (numer CAS: 789-02-6; numer UE: 212-332-5); 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etylenu (numer CAS: 72-55-9; numer UE: 200-784-6); oraz 1,1-dichloro-2,2 bis (p-chlorofenilo) etylenu (numer CAS: 72-55-9; numer UE: 200-783-0);

⁽¹⁰⁾ Nie są dostępne wystarczające informacje w celu ustanowienia MAC-EQS dla tych substancji.

⁽¹¹⁾ Dla grupy substancji priorytetowych „wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne” (WWA) (nr 28) środowiskowe normy jakości dla flory i fauny i odpowiadające im średnioroczne środowiskowe normy jakości (AA-EQS) w wodzie odnoszą się do stężenia benzo(a)pirenu i są oparte na jego toksyczności. Benzo(a)piren można uznać za wskaźnik dla innych wielopierścieniowych węglowodórów aromatycznych, dlatego do celów porównań ze środowiskowymi normami jakości dla flory i fauny lub odpowiadających im AA-EQS w wodzie wystarczy monitorować benzo(a)piren.

⁽¹²⁾ EQS dla fauny i flory odnoszą się do ryb, o ile nie wskazano inaczej. Można również monitorować alternatywny takson flory i fauny lub inną matrycę, pod warunkiem że stosowana środowiskowa norma jakości daje równoważny poziom ochrony. W odniesieniu do substancji o numerach: 15 (fluoranteny) i 28 (wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne, WWA) środowiskowa norma jakości dla flory i fauny odnosi się do skorupiaków i mięczaków. Do celów oceny stanu chemicznego monitorowanie fluorantenu i wielopierścieniowych węglowodórów aromatycznych u ryb nie jest właściwe. W odniesieniu do substancji o numerze 37 (dioksyny i związki dioksynopodobne) środowiskowa norma jakości dla flory i fauny odnosi się do ryb, skorupiaków i mięczaków, zgodnie z sekcją 5.3 załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1259/2011 z dnia 2 grudnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów dioksyn, polichlorowanych bifenyli o działaniu podobnym do dioksyn i polichlorowanych bifenyli o działaniu niepodobnym do dioksyn w środkach spożywczych (Dz.U. L 320 z 3.12.2011, s. 18).

⁽¹³⁾ Te EQS odnoszą się do biodostępnych stężeń substancji.

⁽¹⁴⁾ PCDD: polichlorowane dibenzo-p-dioksyny; PCDF: polichlorowane dibenzofurany; PCB-DL: dioksynopodobne polichlorowane bifenyle; TEQ: równoważniki toksyczności zgodnie ze współczynnikami toksyczności określonymi przez Światową Organizację Zdrowia w roku 2005.

▼ **B**

CZEŚĆ B: STOSOWANIE ŚRODOWISKOWYCH NORM JAKOŚCI OKREŚLONYCH W CZEŚCI A

- Kolumny 4 i 5 tabeli: Dla każdej jednolitej części wód powierzchniowych stosowanie AA-EQS oznacza, że dla każdego reprezentatywnego punktu monitorowania w danej jednolitej części wód średnia arytmetyczna stężeń mierzonych o różnych porach w ciągu roku nie przekracza tej normy.

Sposób obliczania średniej arytmetycznej i zastosowana metoda analityczna oraz, jeżeli dla danej substancji nie można zastosować żadnej odpowiedniej metody analitycznej spełniającej minimalne kryteria w zakresie wyników, sposób stosowania EQS, muszą być zgodne z aktami wykonawczymi w sprawie przyjęcia specyfikacji technicznych monitorowania chemicznego i jakości wyników analitycznych zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE.

▼ **M1**

- Kolumny 6 i 7 tabeli: dla każdej części wód powierzchniowych stosowanie MAC-EQS oznacza, że stężenie mierzone w którymkolwiek reprezentatywnym punkcie monitorowania w tej części wód nie przekracza tej normy.

▼ M1

Zgodnie jednak z pkt 1.3.4 załącznika V do dyrektywy 2000/60/WE państwa członkowskie mogą wprowadzić metody statystyczne, takie jak obliczenia percentylowe, aby zapewnić możliwy do zaakceptowania poziom wiarygodności i precyzji przy określaniu zgodności z MAC-EQS. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z tej możliwości, takie metody statystyczne są zgodne z zasadami szczegółowymi ustanowionymi zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

3. Środowiskowe normy jakości dla wód określone w niniejszym załączniku są wyrażone jako całkowite stężenia w całej próbce wody.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku kadmu, ołowiu, rtęci i niklu (zwanymi dalej „metalami”), środowiskowe normy jakości dla wód odnoszą się do stężenia w stanie rozpuszczonym, tj. rozpuszczonej fazy próbki wody otrzymanej w drodze filtracji przez filtr 0,45 µm lub jakiegokolwiek innego równoważnego rodzaju przygotowania, lub – jeżeli zostanie to szczegółowo wskazane – do stężenia biodostępnego.

Przy przeprowadzaniu oceny wyników monitorowania pod kątem odpowiednich środowiskowych norm jakości państwa członkowskie mogą uwzględnić:

- a) naturalne stężenie tła hydrogeochemicznego dla metali i ich związków, jeżeli uniemożliwia ono osiągnięcie zgodności z odpowiednimi środowiskowymi normami jakości;
- b) twardość, pH, rozpuszczony węgiel organiczny lub inne parametry jakości wody, które mają wpływ na biodostępność metali, przy czym stężenia biodostępne zostają określone przy pomocy odpowiednich modeli biodostępności.